

1 Luty

Brygidy Ignacego Dobrochny Sewera Igi Weridiany Anny Żegoty

Św. Brygidy z Kildar, dziewicy, ksieni (452-523)

bł. Andrzeja de Segni kpł. zk. († 1302)

bł. Anny Michelotti zk. († 1888)

św. Pawła bpa († VI w.)

św. Pioniusza kpł. m. († 250)

św. Sewera bpa Rawenny († 344)

św. Wiridiany dz. ps. († 1242)

św. Rajmunda z Fitero op. († 1164)

Św. Brygida z Kildar, dziewica, ksieni (452-523). Pogodna i hojna, energiczna i przedsiębiorcza, dobra i sprawiedliwa. Założyła w Kildar, na zachód od Dublina, pierwszy klasztor w Irlandii. Niosła pomoc cierpiącym i ubogim. Jest patronką Irlandii. Opiekunka pracujących na roli.

W IKONOGRAFII Święta przedstawiana jest w stroju mniszki, w białym habicie i czarnym welonie. Czasami rozdaje ośelki masła. Jej atrybutami są: otwarta księga, u jej stóp krowa, pastorał ksieni, płomień nad głową, świeca w dłoni.

2 Luty

Katarzyny Marii Mirosławy Wawrzyńca Joanny Kornela

Św. Andrzeja Karola Ferrari bpa kard. († 1921)

św. Aproniana m. († IV w.)

św. Floskula bpa Orleanu († ok. 450)

bł. Jana Teofana Venarda kpł. m. w Chinach († 1861)

św. Joanny de Lestonnac wdowy († 1640)

św. Korneliusza setnika († I w.)

bł. Mikołaja Saggio de Longobardi († 1709)

bł. Stefana Belessini kpł, zk. († 1840)

św. Wawrzyńca bpa Canterbury († 619)

św. Piotra Baptysty, Marcina, Franciszka kpł., Filipa, Gundisalwusa, Franciszka braci zk., mm. († 1597)

bł. Andrzeja Karola Ferrari (1850-1921) kard. i abp.

Mediolanu

Bł. Andrzej Karol Ferrari (1850-1921) urodził się w 1850 roku w Prato Piano koło Parmy, we Włoszech. Po ukończeniu tzw. "małego seminarium", wstąpił do seminarium

duchownego w Parmie. Świecenia kapłańskie przyjął w 1873 roku. Był wicerektorem "małego seminarium", w którym przed laty uczył się, a później rektorem seminarium duchownego w Parmie.

W 1876 roku złożył profesję zakonną jako franciszkanin świecki w III Zakonie św. Franciszka z Asyżu (1182-1226). Duchowość franciszkańska przenikała jego postawę oraz osobistą pobożność. w 1890 roku został mianowany biskupem w Guastalli, a później biskupem w Como, arcybiskupem w Mediolanie oraz kardynałem kościoła św. Anastazji w Rzymie. Przygotował trzy synody diecezjalne oraz wiele kongresów religijnych.

Był zaangażowany w sprawy społeczne, czerpiąc inspiracje z encykliki "Rerum novarum" papieża Leona XIII, tercjarza franciszkańskiego. Zmarł 2 lutego 1921 roku. Beatyfikował go papież Jan Paweł II, 10 czerwca 1987 roku.

3 Luty

Błażeja Oskara Wawrzynca Hipolita Joanny Jana Marii

Św. Błażeja, Biskupa i Męczennika (WD)

Św. Oskara, Biskupa (WD)

bł. Jana Nelsona kpl. m. w Londynie († 1578)

śwśw. Laurentyna, Ignacego, Celeryna, mm. († 280)

bł. Weridiany z Castelfiorentino (1182-1242)

Św. Błażej, biskup, męczennik. Pochodził z Sebasty w Armenii. Studiował filozofię. Został lekarzem. Porzucił jednak swój zawód i podjął życie na pustyni. Stamtąd wezwano go na stolicę biskupią w rodzinnym mieście. Podczas prześladowań za cesarza Licyniusza został aresztowany i uwięziony.

Po okrutnych torturach ścięty mieczem w 316(?) roku.

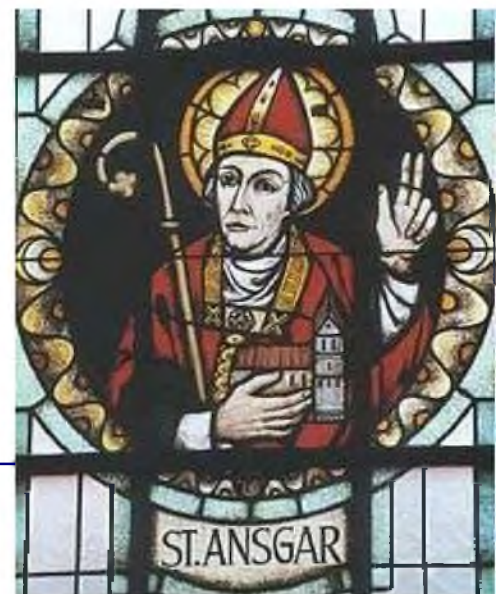
Patron m. in. kamieniarzy i miasta Dubrownika.

Przyzywany podczas chorób gardła, bowiem święty uleczył duszące się dziecko, w którego gardle utkwiała ość. Opiekun zwierząt. Jeden z Czternastu

Świętych Wspomożycieli.

W IKONOGRAFII Św. Błażej przedstawiany jest jako biskup, który błogosławi.

Atrybutami jego są: jelen, pastorał, ptaki z pożywieniem w dziobie, dwie skrzyżowane świece, zgrzebło - narzędzie tortur.

Św. Ansgar (Oskar), zakonnik, biskup (801-865). Urodził się w rodzinie szlacheckiej we Francji. Pierwszy biskup Hamburga. Arcybiskup Bremy. Przez Grzegorza IV mianowany legatem papieskim na kraje skandynawskie. "Apostoł Północy" - ewangelizował Danię, a następnie Szwecję, gdzie zbudował pierwszy kościół. Ochrzczył Eryka, króla Jutlandii. Zwalczał handel

niewolnikami. "Na zewnątrz był apostołem, wewnątrz - mnichem."
Jest patronem Szwecji.

4 Luty

Joanny Weroniki Andrzeja Józefa Mariusza Eutychiusza Jana Gilberta

Św. Katarzyny Ricci, dziewicy, zakonnicy (†1590)

św. Andrzeja, biskupa (1302-1374)

św. Joanny de Valois, księżnej

św. Weroniki († I w.)

św. Awentyna kpl. († ok. 537)

św. Eustachego m. († III w.)

św. Fileasza bpa m. († 306)

św. Gilberta kpl. zk. († 1190)

św. Izydora kpl. († 449)

św. Jana de Britto zk. m. w Indiach († 1693)

św. Józefa z Leonissy zk. († 1612)

Św. Joanna de Valois, księżna. Córka Ludwika XI, króla Francji, i Charlotty Sabaudzkiej. Jako 12letnią dziewczynkę, ze względów dynastycznych i politycznych, wydano ją za mąż za Ludwika, księcia Orleanu. Małżeństwo nie było udane. Kiedy Ludwik otrzymał koronę francuską, przeprowadził kanoniczne unieważnienie małżeństwa. Joanna pozbawiona tytułu królewskiego otrzymała księstwo Berry. Administrowała nim sprawiedliwie i mądrze. Otaczała troską chorych, upośledzonych, opuszczonych.

Księżna była człowiekiem modlitwy i wyrzeczenia. Założyła zakon klauzurowy annuncjatek, których celem było naśladowanie cnót Najświętszej Maryi Panny. Zmarła 4 lutego 1505 roku, mając 41 lat.

Św. Katarzyna Ricci, dziewica, zakonnica.

Urodziła się 23 kwietnia 1522 roku we Florencji.

Ojciec był naczelnikiem republiki florenckiej.

Kiedy miała 5 lat, po śmierci matki, została umieszczona na wychowanie w klasztorze benedyktynek, gdzie opatką była jej ciotka. Mając kilkanaście lat, wstępuje do klasztoru dominikanek w Prato. w kilka lat później zostaje przeoryszą. Wielka mistyczka i stygmatyczka. Przeżywała w sposób wyjątkowy mękę Chrystusa. Swój apostołat spełniała za pomocą listów kierowanych do ważnych osobistości życia kościelnego i świeckiego.

Zostawiła po sobie pisma ascetyczne, utwory poetyckie, korespondencję. Zmarła 2 lutego 1590 roku.

5 Luty

Agaty Adelajdy Izydora Albuina Elżbiety Awita Justyniana

Św. Agaty, Dziewicy i Męczennicy (WO)

św. Adelajdy ksieni († 1015)

św. Albuina bpa Brixen († 1006)

św. Awita bpa w Vienne († 525)

św. Ingenuina bpa († ok. 640)

św. Izydora żołnierza m. († 250)

Św. Agata, dziewica, męczennica. Jedna z najbardziej czczonych w chrześcijaństwie świętych. Według opisu męczeństwa, tzw. "Passio" z VI wieku, pochodziła z Katanii na Sycylii. Po przyjęciu chrztu postanowiła poświęcić się Chrystusowi. Jej uroda zwróciła uwagę Kwincjana, prefekta miasta. Zaproponował jej małżeństwo. Agata odmówiła, wzbudzając w odrzuconym senatorze pragnienie zemsty Trwały wówczas prześladowania chrześcijan, zarządzone przez cesarza Dioklecjana. Namiestnik oddał Agatę do domu rozpusty o czym opowiada w "Żywotach" ks. Piotr Skarga. Namiestnik skazał św. Agatę na okrutne tortury podczas których obcięto jej piersi.

Poniosła śmierć, rzucona na rozżarzone węgle, w roku 251.

Św. Agata jest patronką Sycylii, miasta Katanii; ludwisarzy. Wzywana przez kobiety karmiące, w chorobach piersi.

W IKONOGRAFII św. Agata przedstawiana jest w długiej sukni, z kleszczami, którymi ją szarpano. Atrybutami są: chleb, dom w płomieniach, korona w rękach, kość słoniowa - symbol czystości i niewinności oraz siły moralnej, palma męczeńska, obcięte piersi na misie, pochodnia, płonąca świeca - symbol Chrystusa.

6 Luty

Pawła Doroty Bohdana Tytusa Bogdany Amanda

Św. Pawła Miki i Towarzyszy, Męczenników (*WO*)

Św. Amanda mn. bpa Utrechtu († 676/679?)

św. Guaryna bpa kard. († 1158)

św. Wedasta bpa († 540)

Św. Paweł Mika, męczennik (1565-1597). Na początku XVI wieku chrześcijaństwo w Japonii rozwijało się dynamicznie. Prześladowanie chrześcijan w tym kraju wybuchło nagle. Wśród umęczonych znalazł się Paweł Mika i 25 osób, które razem z nim zostały oskarżone. Św. Paweł urodził się koło Kioto w zamożnej rodzinie. Kształcił się u jezuitów do których potem wstąpił. Po nowicjacie i studiach jako katecheta przemierzył niemal całą Japonię, głosząc naukę Chrystusa. Aresztowano go i poddano torturom, aby wyrzekł się wiary.

W pobliżu miasta Nagasaki wraz z innymi chrześcijanami został ukrzyżowany a następnie przebity włócznią. Są to pierwsi męczennicy Dalekiego Wschodu.

7 Luty

Ryszarda Teodora Romana Romualda Eugenii Kolety Jana Anzelma Filipa Idziego Sulisława

Św. Ryszarda, króla zachodniej Saksonii († 722)

Św. Teodora, żołnierza w armii cesarza Maksymiana († 306)

bł. Antoniego ze Stronccone zk. († 1461)
 św. Augula bpa m. († ok. 305)
 bł. Egidiusza Marii od św. Józefa zk. († 1812)
 bł. Eugenii Smet zk. († 1871)
 błbł. Jakuba de Sales kpł. i Wilhelma Sautemouche mm. († 1593)
 bł. Jana z Triory kpł. m. w Chinach († 1816)
 św. Mojżesza bpa († 399)
 bł. Rizeriusza zk. († 1236)
 św. Kolety z Corbei zk. (1381-1447)
 bł. Piusa IX pp. (1792-1878).

Neogotycka figura
 z ołtarza głównego
 Katedra w Eichstaett

Św. Ryszard, król. Znany również pod imieniem: Ryszard Pielgrzym,
 Ryszard ze Szwabii.

Urodził się prawdopodobnie w Southampton. Król Wessexu, choć niektóre źródła podają, że był królem Saksonii. Ojciec św. Willibalda, św. Winebalda i św. Walburgi. Jego żoną była św. Bonna (Wunna).

Nie wiadomo jak długo panował i dlaczego zrezygnował z władzy. Legendy podają, że do rezygnacji nakłoniła go pokora. Wraz z synami wyruszył w pielgrzymkę do Rzymu, ok. 720 roku wylądowali na brzegu Francji. Zatrzymali się na dłużej w Rouen. Ciężko zachorował w drodze i zmarł 7 lutego 722 roku w Lukce. Został pochowany w bazylice p.w. św. Frediana (San Frediano). Wiele cudów miało miejsce przy jego grobie. Relikwie w 1152 roku złożono w ołtarzu poświęconym św. Ryszardowi. Część relikwii została przeniesiona do katedry w bawarskim Eichstaett (złożone później wraz z relikwiami św. Walburgi i św. Willibalda), część do Canterbury, a najmniejsze części przekazano do Bolonii i Volaterrae. Patron Lukki

W IKONOGRAFII przedstawiany jako pielgrzym w gronostajowym płaszczu, w koronie, czasami siedzący na książkach, w towarzystwie synów - biskupa i opata.

8 Luty

Hieronima Sebastiana Emilianego Ireny Jana Emilii Piotra Honorata Stefana Izajasza
 Józefiny

Św. Hieronima Emilianego (WD)
 Św. Józefiny Bakhity, dziewicy (WD)
 św. Honorata bpa († ok. 570)
 bł. Izajasza Bonera zk. († 1471)
 św. Juwencjusza bpa († 396)
 św. Kointy m. († ok. 250)
 św. Pawła bpa Verdun († 649)
 bł. Piotra bpa Albano kard. († 1089)
 św. Stefana op. († 1124)
 św. Idziego Marii od św. Józefa, zk. († 1812)

Św. Hieronim Emiliani, kapłan (1486-1537). Urodził się w Wenecji w starej, patrycjuszowskiej rodzinie. Ojciec był senatorem, matka pochodziła z dożów. w czasie wojny był dowódcą jednej z twierdz Wenecji. Po przegranej wojnie republiki weneckiej z królem francuskim Ludwikiem XII został uwięziony w Castel Nuovo. w odosobnieniu podejmuje decyzję o zmianie swego życia. Po udanej ucieczce rozpoczyna studia teologiczne, zostaje kapłanem, służy chorym, ubogim, opuszczonym. Około roku 1530 św. Hieronim zakłada pierwszy w historii sierociniec. w następnych latach założył kolejne. Wychowanie sierot połączono tam z nauką zawodu. Budował także szpitale i domy opieki. z myślą o prowadzeniu podjętego dzieła założył w Somasca zgromadzenie zakonne Kleryków Regularnych, które do dzisiaj realizuje program wytyczony przez Świętego. Zmarł jako ofiara epidemii, w czasie której pielęgnował chorych. Beatyfikowany w 1747 roku, kanonizowany w 1767. Patron sierot i opuszczonej młodzieży.

W IKONOGRAFII św. Hieronim przedstawiany jest jako kapłan w otoczeniu dzieci. Jego atrybutami są: łańcuch na rękach znak wyzwolenia z niewoli, złożone ręce.

Józefina Bakhita urodziła się około roku 1869 w Olgossie, niedaleko góry Agilere, w prowincji Darfur, w Sudanie. Zmarła we Włoszech, w miejscowości Schio (region Vicenza), w roku 1947. Poznała trwogę licznych porwań i 10 lat niewolnictwa. Przywieziona do Włoch przez dobroczyńcę, który zakupił ją na targu w Chartumie z zamiarem uwolnienia, ostatecznie osiedliła się dzięki swym opiekunom w regionie Wenecji. Tu w sposób niezwykle otwarła się na łaskę, wstępując do Zgromadzenia Córek św. Magdaleny z Canossy.

W Schio, gdzie żyła przez wiele lat i zmarła w 1947 roku, wszyscy nazywają ją jeszcze „nasza Matka Moretta” (ciemnoskóra). Jej proces kanonizacyjny rozpoczął się 12 lat po jej śmierci i 1 grudnia 1978 r. Kościół ogłosił dekret o heroicznosci jej cnót. Boska Opatrzność, która troszczy się o „kwiaty na polach i ptaki na niebie”, poprowadziła tę sudańską niewolnicę poprzez niezliczone i niewypowiedziane cierpienia ku wolności ludzkiej i wolności wiary aż do poświęcenia całego życia Bogu dla nadejścia Jego Królestwa.

Święty Idzi Maria od św. Józefa, zakonnik. Franciszek Pontillo urodził się 16 listopada 1729 r. w niewielkiej wiosce Taranto w Apulii we Włoszech. Zajmował się robieniem lin. Czując wezwanie do życia zakonnego, wstąpił do franciszkanów w Neapolu

w 1754 r. przyjmując zakonne imię Idzi Maria. Pragnął zostać kapłanem, ale z powodu braków w wykształceniu pozostał bratem zakonnym.

Służył jako furtian. Codziennie spotykał się z ludźmi w potrzebie. Szczególnie gorliwie służył chorym i trędowatym, do których podróżował poza miasto (trędowatym nie wolno było mieszkać razem z innymi obywatelami). Już za życia uważano go za świętego i orędownika w chorobach. Według legendy, kiedy Idziemu powierzono opiekę nad wydzielaniem żywności i datków dla biednych, sam św. Józef miał się troszczyć o to, że Idziemu nigdy nie zabrakło potrzebnych środków.

Zmarł 7 lutego 1812 r. w Neapolu z przyczyn naturalnych; na jego pogrzeb przybyły olbrzymie tłumy. Został beatyfikowany w 1888 r. przez Leona XIII, a kanonizowany 2 czerwca 1996 r. przez papieża Jana Pawła II.

9 Luty

Apolonii Cyryla Nikifora Eryka Eryki Satabina Mariana Sabina Jakuba Rajnolda

Św. Apolonii, dziewicy, męczennicy

bł. Marian Szkot, opat (1083/1086?)

św. Ansberta bpa Rouen († 693)

św. Apolonii dz. m. († 248/249)

św. Cyrkla bpa Aleksandrii (†444)

bł. Jakuba Cusmano kpł. (†1888)

śwśw. Pryma dk., Donata dk., mm. (†361)

św. Sabina bpa (†pocz. VI w.)

Św. Apolonia, mal. Francisco de Zurbarán.

Św. Apolonia, dziewica, męczennica. Pierwszy historyk Kościoła, Euzebiusz, przytacza list św. Dionizego Wielkiego, który opisuje pogrom chrześcijan, jaki odbył się w Aleksandrii pod koniec 248 roku lub na początku 249. Być może, Dionizy był naocznym świadkiem wydarzeń. Na pewno znał świadków. w jednym z fragmentów owego listu jest opis męczeństwa św. Apolonii. "Apolonia była już podeszła wiekiem. a jednak poganie, nie patrząc na to, rzucili się na nią, zmiądzzyli jej szczęki i powybijali wszystkie zęby. Następnie tłum rozszalały żądzą krwi rozpalili stos przed miastem i zagroził Świętej, że ją żywcem spali, jeśli nie będzie złożyć Chrystusowi. Na to Święta poprosiła o chwilę do namysłu, a potem gotowa na ofiarę, sama się w ogień rzuciła i spłonęła." "Pontyfikat krakowski" z XV wieku nazywa św. Apolonię patronką Regni Poloniae Królestwa Polskiego.

W IKONOGRAFII św. Apolonia przedstawiana jest z kleszczami, którymi wyrwano jej zęby. Jej atrybuty to: korona, księga, palma męczeństwa oraz stos, na którym spłonęła.

10 Luty

Scholastyki Jacka Jacentego Elwiry Sotery Wilhelma Klary Michała Tomisławy

Św. Scholastyki, Dziewicy (*WO*)

św. Austreberty dk. (†704)

św. Michała Febres Cordero y Munoz (†1910)

św. Sotery dz. m. (†304)

św. Wilhelma ps. (1157)

bł. Klary z Rimini zk. (1280-1326)

Św. Scholastyka, dziewica, ksieni. Pochodziła z Nursji. Ksieni klasztoru żeńskiego w Plombariola - w pobliżu klasztoru na Monte Cassino, założonego przez jej brata św. Benedykta. Umarła 10 lutego 542 roku.

Uważana za matkę duchową rodzin wszystkich benedyktynek. Patronka miast Le Mans i Subiaco.

W IKONOGRAFII Święta przedstawiana jest z gołębiem. Wiąże się to z relacją św. Grzegorza Wielkiego, papieża, który poświęcił jej piękne wspomnienie w swoich "Dialogach". Opowiada w nim między innymi, iż kiedy św. Benedykt patrzył ze swej klasztornej celi na Monte Cassino i na klasztor w którym żyła św. Scholastyka, ujrzał jej duszę w postaci białej gołębicy unoszącą się do nieba. Sztuka religijna ukazuje św. Scholastykę w habitie benedyktyńskim.

Jej atrybutami są: krzyż, księga, pastorał ksieni.

11 Luty

Grzegorza Marii Olgierda Lucjana Dezyderego Bernardetty Teodora Teodory Łazarza

Św. Grzegorz II, Rzymianin, papież (†731)

św. Cedmona brata zk. († 680)

św. Jonasza op. (†IV w.)

św. Lucjusza bpa m. (†348) św. Łazarza bpa Mediolanu (†450)

św. Paschalisa I pp. (†824)

św. Saturnina kpł., Ampeliusza, Feliksa, Datywa, mm. (†ok.304) św. Seweryna op. (†507)

św. Teodory cesarzowej († 867)

św. Benedykta z Anianu, opata († 821)

Św. Grzegorz II, Rzymianin, papież. Urodził się w 669 roku w Rzymie. Młodość spędził na dworze papieskim. Po święceniach diakonatu papież Konstantyn zabrał go ze sobą do Konstantynopola na rozmowy z cesarzem Justynianem II, podczas których św. Grzegorz wykazał mądrość, roztropność i stanowczość. Po śmierci Konstantyna

został wybrany jego następcą. Dopiero wtedy otrzymał święcenia kapłańskie, sakrę biskupią, a następnie władzę Najwyższego Kapłana. Podczas 16 lat pontyfikatu realizował program rozszerzenia chrześcijaństwa w Niemczech, dokąd wysłał św. Bonifacego. Po najeździe Longobardów na państwo kościelne i zniszczeniu Rzymu zajął się odbudową miasta oraz spustoszonego kraju. Zmarł 11 lutego 731 roku.

Święty Benedykt z Anianu, opat, nazwisko rodowe Witiza urodził się w 750 r. w rodzinie wizygockiego możnowładcy w południowej Francji. Wykształcenie zdobył na frankijskim dworze Pepina Małego, dołączył z czasem do grona jego dworzan. Brał udział w italijskiej kampanii Karola Wielkiego (773); w jej trakcie o mało nie utonął, próbując ratując swego brata.

Po powrocie z kampanii opuścił dwór i wstąpił do klasztoru Saint-Seine, przyjmując imię Benedykta. Był gorliwym ascetą - przez dwa i pół roku żył tylko o chlebie i wodzie, modlił się całymi nocami, chodził bosy, spał na gołej ziemi.

Powróciwszy do domu, w 779 r. założył na własnej ziemi niedaleko rzeki Aniane nową fundację. Mnisi wykonywali prace fizyczne, kopiowali manuskrypty, żyli o chlebie i wodzie przez cały rok z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych, kiedy to do posiłku dodawali także mleko lub wino, jeśli otrzymali je jako jałmużnę. Efekty tak surowej reguły były rozczarowujące; młody opat, przekonany, że reguła św. Benedykta jest najlepszym fundamentem dla życia mniszego, postanowił wprowadzić ją w swoim opactwie. Od tego momentu zaczęło ono przeżywać rozkwit, stając się modelem i centrum reformy mniszej we Francji, zaprowadzonej przez Ludwika Pobożnego. Jednym z najważniejszych postulatów tej reformy było poddanie wszystkich klasztorów Cesarstwa Franków pod regułę św. Benedykta.

W sporze dogmatycznym, zwanym adopcjonizmem (jego twórcą i przywódcą był Feliks z Urgel; głosił on, że Jezus nie był naturalnym, a jedynie adoptowanym Synem Boga), Benedykt stanął po stronie ortodoksji, pisząc w tej sprawie listy i występując na synodzie we Frankfurcie w 794 r.

Benedykt z Anianu brał też udział w synodach w Aachen w 816 i 817 r., które wydały dekryty nakazujące powrót do surowszej dyscypliny mniszej (10 lipca 817 r.). Benedykt aktywnie włączył się aktywnie we wprowadzanie tych dekretów w życie, reformując liczne klasztory. Aby mieć go przy sobie, Ludwik Pobożny ufundował opactwo Cornelimünster, które powierzył opiece Benedykta. Ustanowił go też opiekunem wszystkich klasztorów w całym Cesarstwie.

W celu sprawniejszego przeprowadzenia reform, Benedykt opracował *Capitulare monasticum*, regułę opartą na benedyktyńskiej, przeznaczoną dla wszystkich mnichów Cesarstwa. Napisał także *Codex regularum*, kompilację wszystkich reguł mniszych, oraz *Concordia regularum*, pokazując związki reguły benedyktyńskiej z innymi regułami mniszymi. Jego reguły podkreślały konieczność ubóstwa i posłuszeństwa legalnie wybranemu opatowi, którym musiał być mnich. Benedykt wskazywał też na liturgiczny wymiar życia wspólnotowego, uwzględniający codzienną Mszę konwentualną i sprawowanie Liturgii

Godzin. Zwracał też uwagę na nauczanie i pisanie dzieł, co stanowiło pewną przeciwwagę dla dotychczasowego ideału pracy fizycznej.

Benedykt jest uważany za odnowiciela zachodniego monastycyzmu i często jest nazywany "drugim Benedyktem z Nursji". Zmarł 11 lutego 821 r. w Cornelimünster.

12 Luty

Benedykta Eulalii Modesta Radosława Lucjusza Damiana Gaudantego Melecjusza

Św. Melecjusza, biskupa (†581)

bł. Reginalda z Orleanu, prezbitera († 1220)

św. Antoniego bpa († 901)

św. Eulalii dz. m. (†304)

św. Gaudentego bpa Werony (†V w.)

św. Saturnina m. (†304)

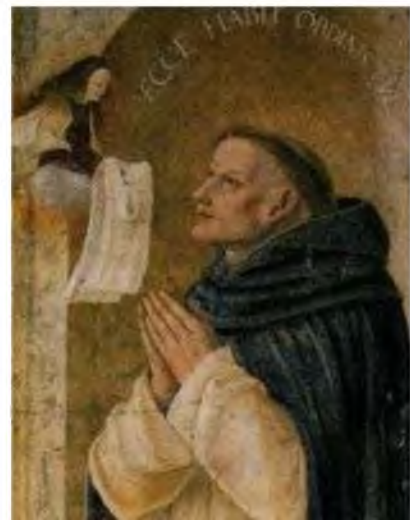
bł. Humbeliny, mniszki († 1135)

Św. Melecjusz, biskup. w IV. w., kiedy nastał czas wielkich herezji, św. Melecjusz był jednym z niezłomnych obrońców wiary; jego zasługi wysławiał po latach św. Jan Złotousty. Błędem, który zyskał wówczas wpływowych zwolenników - w tym również cesarzy wschodniorzymskich - był arianizm, potępiony w 325 r. przez sobór nicejski. Arianie głosili, jakoby Pan Jezus był tylko adoptowanym, a nie naturalnym Synem Bożym.

Melecjusz, wybrany w 358 r. biskupem ormiańskiej Sebasty, został posądzony o sprzyjanie arianizmowi, więc usunął się do Syrii. w 360 r. wyniesiono go do godności patriarchy Antiochii Syryjskiej, ale - wbrew oczekiwaniom cesarza Konstancjusza II - został rzecznikiem nicejskiego wyznania wiary. Wkrótce arianie nakłonili cesarza, do złożenia go z urzędu i skazania na banicję. Na miejsce Melecjusza, ariański biskup z Cagliari, niejaki Lucyferiusz, wyświęcił nowego patriarchę - Paulina. Doprowadziło to do tzw. schizmy melecjańskiej, oznaczającej podział Antiochii na trzy wrogie stronnictwa: Melecjusz przebywał na wygnaniu, Paulin przewodził obozowi "niezłomnych nicejczyków", natomiast arianie uznawali za swego biskupa Euzojusza. Śmierć cesarza umożliwiła Melecjuszowi powrót do Antiochii, jednak nie na długo, ponieważ Paulin zdołał przekonać papieża Liberiusza i oraz patriarchę Aleksandrii św. Atanazego, że to błędnowierca. Został więc ponownie wygnany jako heretyk, tym razem przez cesarza Walensa.

W 378 r. - dzięki wsparciu św. Bazylego z Cezarei i innych ojców kapadockich - powrócił triumfalnie do Antiochii: udało mu się przywrócić pokój, a następnie przygotować antyariańskie wyznanie wiary i zainicjować zwołanie w 381 r. soboru powszechnego w Konstantynopolu. Zmarł podczas soboru, któremu przewodniczył, a mowę pogrzebową ku jego czci wygłosił sam św. Grzegorz z Nyssy.

Bł. Reginald z Orleanu, prezbyter urodził się około 1183 r. w Saint-Gilles we Francji. Otrzymał wykształcenie na uniwersytecie w Paryżu i od 1206 do 1211 r. wykładał tam prawo kanoniczne. z racji widocznych zdolności i cnót, mianowany został dziekanem kapituły katedralnej w Orleanie. Tu również wstąpił się bystrością umysłu i elokwencją

w przepowiadaniu oraz czułym nabożeństwem do Matki Bożej.

Jako bardzo gorliwy człowiek, Reginald nie był zadowolony z życia, jakie prowadził. Chociaż prowadził naprawdę święte życie, pragnął jeszcze więcej. Wyruszył z pielgrzymką do Ziemi Świętej, aby rozeznac swoje powołanie. Po drodze przechodził przez Rzym. Podzielił się tu swoim pragnieniem pierwotnego ubóstwa i apostołskiego głoszenia Ewangelii z kardynałem Hugonem de Segni. Ten skierował młodzieńca do św. Dominika Guzmána, który w tym samym czasie przebywał w Rzymie. Reginald nie wahał się otworzyć serca przed Dominikiem - jego poszukiwanie miejsca realizacji powołania zakończyły się.

Reginald postanowił wstąpić do nowopowstałego zakonu św. Dominika. Bardzo szybko jednak poważnie zachorował, jego życie było zagrożone. Dominik, będąc pod wrażeniem mądrości i oddania Reginalda, gorliwie się modlił o jego uzdrowienie. Jego modlitwa była jak zwykle skuteczna. Reginald miał wizję: przy jego łóżku pojawiła się Najświętsza Dziewica ze św. Cecylią i św. Katarzyną Aleksandryjską. Namaściły go niebiańskimi perfumami. Maryja pokazała mu długi biały szkaplerz, wskazując, że będzie on częścią stroju zakonnego dominikanów. Po tej wizji Reginald był całkowicie zdrow. Bracia, którzy aż dotąd, do 1218 r., nosili stroje kanoników regularnych, z radością przyjęli białe szkaplerze, przyniesione im specjalnie przez Maryję. Reginald tymczasem, otrzymawszy habit, dla wypełnienia swoich ślubów, udał się w dalszą drogę do Ziemi Świętej.

Po powrocie zaczął się krótki, ale błyskotliwy okres głoszenia Ewangelii przez Reginalda. Jego elokwencja i piękno życia ściągają wielu ludzi do zakonu w Paryżu i Bolonii. Wśród nich byli nie tylko studenci, ale także profesorowie i doktorzy prawa. Jednym z nich był także Jordan z Saksonii, który z czasem stał się również łowcą dusz oraz następcą św. Dominika jako generał zakonu.

Reginald był pierwszym, który nosił dominikański szkaplerz - i pierwszym, który w nim zmarł w niecałe dwa lata po obłóczynach w 1220 r. w ikonografii jest często przedstawiany w momencie otrzymywania szkaplerza od Maryi.

Bł. Humbelina, mniszka urodziła się w 1092 r. i była młodszą siostrą św. Bernarda z Clairvaux. Kiedy jej brat wstępował do cystersów wraz z pozostałym rodzeństwem, ona jedna nie poszła wraz z nim. Wybrała małżeństwo z dostojnikiem. Kilka lat po założeniu przez Bernarda opactwa w Clairvaux, Humbelina przybyła do niego z wizytą. Ubrana była bardzo dostojnie, towarzyszyła jej liczna świta.

Kiedy Bernard dowiedział się, że przybywa jego siostra, odmówił spotkania z nią. Przez ich brata, Andrzeja, przekazał jej, że opat uważa jej przybycie za niepotrzebny spektakl. Humbelina miała wtedy odrzec, że jeśli Bernard zgodzi się z nią spotkać, zrobi, o cokolwiek ten ją poprosi. Bernard przystał na tę propozycję i pouczył z miłością siostrę, że jej tańce i przepych licują z wartościami, które wynieśli z domu od świątobliwej matki.

Ta rozmowa wydała swoje owoce dopiero dwa lata później. Humbelina dostała zgodę od męża, by zostać mniszką.

Wstąpiła do klasztoru, w którym przeoryszą była jej szwagierka Elżbieta. Wkrótce potem, kiedy Elżbieta opuściła klasztor w celu założenia nowej fundacji w pobliżu Dijon, Humbelina została wybrana nową przeoryszą.

Podjęła bardzo surowe życie pokutnicze. Tłumaczyła siostronom, że tak długo żyła w świecie, że żadna pokuta nie jest dla niej zbyt wielka. Przy jej śmierci byli obecni jej bracia: Bernard, Andrzej i Niward. Obejmowana przez Bernarda, wydała ostatnie tchnienie w 1135 r.

Jej kult rozpoczął się zaraz po jej śmierci; w 1763 r. Stolica Apostolska potwierdziła przysługujący jej tytuł błogosławionej. Jest patronką osób, które straciły rodziców.

13 Luty

Jordana Grzegorza Katarzyny Arlety Stefana Lesława Gilberta Benignego Eulogiusza Jakuba Hilarego

Bł. Jordana z Saksonii, zakonnika, kapłana (†1827)
św. Benignusa kpł. m. († pocz. IV w.)
św. Eulogiusza bpa patr. Aleksandrii (†608)
św. Gilberta bpa (†1008)
bł. Jakuba z Viterbo bpa (†1308)
śwśw. Maury i jej córki Fuski mm. († poł. III w.)
św, Polieukta m. z Armenii (†259)
św. Stefana bpa Lyonu († ok. 517)
św. Stefana op. († VI w.)

Bł. Jordan z Saksonii, zakonnik, kapłan. Urodził się w Borberge koło Paderborn. Studiował w Paryżu. w 1220 roku wstąpił do dominikanów, w dwa miesiące później został prowincjałem Lombardii, a w 1222 roku generałem zakonu. Podejmował działalność porządkującą prawo zakonne oraz troszczył się o wykształcenie zakonników. Był świetnym kaznodzieją. Miał poważny udział w misji dominikanów do Maroka i do Pieczyngów. Podczas podróży z Ziemi Świętej okręt, którym płynął, rozbił się na wybrzeżu syryjskim. Jordan utonął 12/13? lutego 1237 roku. Beatyfikowany przez Leona XII (1827).

14 Luty

Cyryla Metodego Walentego Michała Zenona Liliany Lilii Dobiesławy
Św. CYRYLA, MNICHA I METODEGO, BISKUPA PATRONÓW EUROPY (*Święto*)
Św. Walentego, biskupa, męczennika (†270)
św. Aksencjusza op. († V w.)
św. Antonina op. († 830)
św. Zenona m. († III w.)
św. Eleuchadiusza bpa Rawenny († ok. 112)
bł. Mikołaja Palea z Giovinazzo zk. († 1255)
św. Nosthana bpa Neapolu († ok.450)

Św. Cyryl (Konstanty), mnich, patron Europy (826-869). Urodził się w Tesalonikach jako siódme dziecko w rodzinie Leona, który był wyższym oficerem miejscowego garnizonu. Jego właściwe imię to Konstantyn, imię Cyryl przyjął pod koniec życia, wstępując do zakonu. Po studiach w Konstantynopolu został bibliotekarzem przy kościele Hagia Sophia. Później odsunął się na ubocze. Jednak odnaleziony, podjął w szkole cesarskiej wykłady z filozofii. Wkrótce potem udał się na górę Olimp do klasztoru w Bitynii, gdzie przebywał już jego starszy brat św. Metody. Na żądanie cesarza Michała III wyruszyli obaj do kraju Saracenów a później Chazarów na Krym, aby rozwiązać spory religijne między chrześcijanami, Żydami i Saracenami. Św. Cyryl przygotował się do tej misji bardzo starannie nauczył się języka hebrajskiego i syryjskiego. Po udanej misji, około roku 863, na prośbę księcia Roścysława udali się z na Morawy, gdzie wprowadzili do liturgii język słowiański pisany pierwszym, stworzonym przez siebie alfabetem słowiańskim (głagolicą). Św. Cyryl przetłumaczył Pismo Święte na język staro-cerkiewno-słowiański. Inkulturacja chrześcijaństwa stała się przyczyną ich cierpień, a nawet prześladowań. Wezwani do Rzymu, spotkali się ze zrozumieniem papieża Hadriana II. w Rzymie przyjął święcenia kapłańskie i był rzymskim zakonikiem. Cyryl umarł w klasztorze rzymskim (łacińskim) podczas wizyty u papieża Hadriana II.

Św. Metody, biskup, patron Europy (815-885). Jego imię chrzestne Michał. w młodym wieku zostaje archontem, czyli zarządcą cesarskim w jednej ze słowiańskich prowincji. Rezygnuje z urzędu, wstępując do klasztoru w Bitynii, gdzie zostaje przełożonym. Około 855 roku przybywa jego starszy brat św. Cyryl. Odtąd dzielą razem swój los w ziemi Saracenów, Chazarów, na Morawach. Po śmierci św. Cyryla Hadrian II konsekruje św. Metodego na arcybiskupa Moraw i Panonii (obecnie Węgry) oraz daje mu uprawnienia legata. Jako biskup kontynuuje rozpoczęte dzieło. z powodu wprowadzenia obrządku słowiańskiego, mimo aprobaty Rzymu, jest atakowany przez arcybiskupa Salzburga, który podczas synodu w Ratzbonie uwięził go w jednym z bawarskich klasztorów. Interwencja papieża Jana VII przynosi św. Metodemu wolność. Udaje się ponownie do Rzymu, a stamtąd do Konstantynopola, gdzie zostaje przyjęty uroczyście przez cesarza i patriarchę. Powróciwszy na Morawy, wkrótce umiera w Welehradzie. Obaj święci są uważani za apostołów Słowian. w roku 1980 papież Jan Paweł II ogłosił ich współpatronami Europy

W IKONOGRAFII obaj Święci przedstawiani są w stroju pontyfikalnym jako biskupi greccy lub łacińscy. Czasami trzymają w rękach model kościoła. Św. Cyryl ukazywany jest w tozde profesora, w ręce ma księgę pisaną cyrylicą.

Ich atrybutami są: krzyż, księga i kielich, rozwinięty zwój z alfabetem słowiańskim.

Św. Walenty, biskup i męczennik był biskupem Terni w Umbrii. Wiadomości o nim są dość skąpe i niejednoznaczne. Żył w III w. i był kapłanem rzymskim. Tam w czasie prześladowań (Klaudiusza II Gota), wraz ze św. Mariuszem i krewnymi, asystował męczennikom w czasie ich procesów i egzekucji. Wkrótce sam został pojmany i doprowadzony do prefekta Rzymu, który przeprowadził rutynowy proces polegający na wymuszaniu odstępstwa od Chrystusa. w tym celu kazał użyć kijów. Ponieważ nie

przyniosło to oczekiwanego rezultatu, kazał ściąć Walentego. Stało się to 14 lutego 269 roku.

Pochowano go w Rzymie przy via Flaminia. Brak bliższych wiadomości o nim nie przeszkodził w szybkim rozwoju jego kultu. Jego grób już w IV w. otoczony był szczególnym kultem. Nad grobem św. Walentego papież Juliusz I wystawił bazylikę ku jego czci. Odnowił ją później papież Teodor I. Bazylika wraz z grobem św. Walentego stała się prawdziwym sanktuarium i jednym z pierwszych miejsc pielgrzymkowych. w ciągu średniowiecza kult ten objął całą niemal Europę.

W średniowieczu na terenie niemieckim Święty był wzywany jako orędownik podczas ciężkich chorób, zwłaszcza nerwowych i epilepsji. Na Zachodzie, zwłaszcza w Anglii i Stanach Zjednoczonych czczono św. Walentego jako patrona zakochanych. w związku z tym dzień 14 lutego stał się okazją do obdarowywania się drobnymi upominkami.

W IKONOGRAFII św. Walenty przedstawiany jest jako kapłan w ornacie, z kielichem w lewej ręce, a z mieczem w prawej, także w stroju biskupa uzdrawiającego chłopca z padaczki.

15 Luty

Klaudiusza Jowity Faustyna Zygfryda Józefa Saturnina Wirginii Alicji

Bł. Michała Sopoćko, prezbitera

W archidiecezji białostockiej (WD)

Św. Klaudiusza de La Colombière, kapłana, zakonnika (†1682)

św. Dekoroza bpa Kapui († ok. 680)

śwśw. Faustyna i Jowity mm. († II/III w.)

św. Georgii dz. († 500), św. Kwinidiusza bpa († ok. 578)

św. Sewera kpł. (†ok. 530)

św. bł. Wirginii Centurione Bracelli wdowy zk. (†1651)

św. św. Zygfryda bpa misjonarza († poł. XI w.)

Św. Klaudiusz de La Colombiere, kapłan, zakonnik (†1682).

Po wstąpieniu do jezuitów studiował w Lyonie, Awinionie, Paryżu. Zyskał sławę jako mówca i wychowawca. Będąc spowiednikiem sióstr z klasztoru wizytek w Parayle-Monial, poznał św. Małgorzatę Marię Alacoque, apostołkę kultu Najświętszego Serca Jezusowego. Od tej chwili upowszechnia nabożeństwo do Serca Pana Jezusa słowem i piórem. w 1676 roku zostaje kapelanem księżnej Yorku, Marii Beatrycze d'Este, przyszłej królowej Anglii. Księżnę jako katoliczkę i jej dwór inwigilowano. Ponieważ Klaudiusz nawrócił księcia Yorku i kilku anglikanów, został wtrącony do lochów więzienia King Bench. Po paru tygodniach aresztu, gdzie zapadł na nieuleczalną chorobę, został wydalony z kraju. Kilka miesięcy później umiera w Parayle-Monial, mając 41 lat. Beatyfikowany w 1929 roku. Kanonizowany przez Jana Pawła II w 1992.

16 Luty

Julianny Juliana Danuty Bernarda Daniela Izaaka Samuela Izajasza Eliasza Jeremiasza

Św. Daniela, męczennika († 309)
 Św. Juliany, dziewicy, męczennicy († 305)
 bł. Bernarda Scammaca (†1486)
 bł. Filipy Marerii dz. zk. (†1236)
 św. Onezyna bpa († I w.)

Św. Juliana, dziewica, męczennica († 305). Ojciec postanowił ją wydać za prefekta Nikomedii. Wobec odmowy kazał swą córkę, jako chrześcijankę, przyprowadzić przed sąd, któremu przewodniczył. Kiedy zachęty i groźby nie odnosiły skutku nie mogąc pojąć, jak może odrzucać zaszczytną dla siebie ofertę małżeńską poddał ją torturom, a następnie skazał na śmierć przez ścięcie mieczem.

W IKONOGRAFII św. Juliana przedstawiana jest w długiej szacie. Jej atrybutami są: u stóp diabeł w łańcuchach, korona, księga, krzyż, lilia, miecz, palma męczeńska.

17 Luty

Aleksego Zbigniewa Sylwiana Aleksego Donata Łukasza Juliana
 Św.Św. Siedmiu Założycieli Zakonu Serwitów Najświętszej Maryi Panny (*WD*)
 św. Fintana op. († 603)
 bł. Łukasza Belludi zk. (†1285)
 bł. Reginalda zk. (†1220)
 św. Sylwana bpa († 715)
 św. Teodula m. († 309)

Do grona czczonych dziś Założycieli należeli: **Aleksy Falconieri, Bartłomiej Amidei, Benedykt Antella, Buonfiglio Monaldi, Gerardino Sostegni, Hugo Lippi-Uguccioni oraz Jan Buonagiunta Monetti.** Najbardziej znanym z nich jest św. **Aleksy Falconieri.** Był kupcem i mieszkał on we Florencji w czasach, kiedy kraj przeżywał rozdarcie i bratobójcze walki. w 1215 roku w samą Wielkanoc u stóp Ponte Vecchio we Florencji miała pojawić się Matka Boża cała we łzach, oplakująca, że Jej dzieci są między sobą rozdarte nienawiścią i wojną. Dnia 15 sierpnia 1233 roku Matka Boża miała pojawić się po raz drugi, okryta żałobą, pełna boleści. Reakcją na te objawienia było to, że wraz z sześcioma rówieśnikami, również florenckimi kupcami, porzucił zajęcia i usunął się na ubocze, gdzie żył w ubóstwie i pokucie. Założył z nimi pobożną konfraternię, która podejmowała zadośćuczynienie za życie i grzechy współziomków. z czasem przeniosła się ona na Monte Senario. Jej członkowie rozważali Mękę Pańską i mieli żywą cześć do Matki Bożej Bolesnej. Za Jej natchnieniem w roku 1233 powołali nowy zakon, tzw. serwitów, czyli sług Maryi. Jako wędrowni kaznodzieje przemierzali Italię, Francję, Niemcy i Węgry. Dotarli nawet do Polski. w 1304 r. Stolica Apostolska zatwierdziła ich Zakon. Istnieje on do dzisiaj. Największą sławą okrył zakon św. Filip Benicjusz († 1285), który stał się prawodawcą tej rodziny zakonnej i najwięcej przyczynił się do jej rozpowszechnienia. Niebawem powstał także zakon żeński, serwitek, którego założycielką była św. Juliana Falconieri (1270-1341).

Św. Aleksy zmarł 17 lutego 1310 r. dożywszy 100 lat. Papież Benedykt XIII wszystkich siedmiu współzałożycieli zakonu serwitów wyniósł do chwały ołtarzy (1725), a papież Leon XIII zaliczył ich w poczet świętych.

18 Luty

Jana Szymona Konstancji Flawiana Gertrudy Symeona Maksyma Marcelego Aleksandra

Bł. Jana z Fesulis, Fra Angelico, kapłana, zakonnika (†1445)

św. Konstancji, córki cesarza, wdowy († IV w)

św. Pawiana bpa patr. Konstantynopola (†451)

bł. Gertrudy Comensoli zk. († 1903)

św. Helladiusza bpa Toledo († ok.631)

bł. Jana Piotra Neel kpł. m. w Chinach († 1862)

św. Symeona bpa m. (†ok.107)

bł. Antoniny z Florencji zk. (1401-1472)

śwśw. Klaudiusza, jego żony Prepedigny, ich synów Aleksandra i Kucjasza, Maksyma, mm.
(† pocz. IV w.)

Bł. Jan z Fesulis, Fra Angelico, kapłan, zakonnik. Guido da Piętro urodził się około 1400 roku w Castello Vecchio w Mugello. Wstąpił do dominikanów mając 20 lat. Śluby złożył około 1425 roku, przyjmując imię zakonne Jan. Gdy zawakowało biskupstwo florenckie, zaproponowano mu je. Brat Jan błagał papieża, aby nie musiał przyjmować tego obowiązku. "Był nie mniej znakomitym malarzem, jak i miniaturzystą, i niezwykle przykładnym mnichem" zapisał Giorgio Vasari. Jego głównym źródłem natchnienia było Pismo Święte. w otoczeniu Jana i w dziejach sztuki przyjęto się nazywać go Angelico anielski. Zmarł w 1445 roku w Rzymie. Został pochowany w kościele Sancta Maria Sopra Minerva. Beatyfikowany przez Jana Pawła II w 1982 roku.

w Polsce jest patronem historyków sztuki.

Św. Konstancja, córka cesarza, wdowa († IV w.) przysłała na świat ok. 315-318 roku jako córka Konstantyna I Wielkiego i Flawii Maksymy Fausty. Cesarz Konstantyn odegrał po swym nawróceniu doniosłą rolę w umocnieniu pierwotnego chrześcijaństwa; na Wschodzie został nawet włączony później w poczet świętych. Prowadził on bowiem politykę przychylną Kościołowi, a w 313 roku ogłosił edykt wolnościowy, zwany mediolańskim. w 325 roku zwołał sobór nicejski, a pięć lat później zaprowadził wypoczynek niedzielny. Ale godzi się także przypomnieć, że św. Helenie - jego matce, a babce Konstantyny - przypisywano odnalezienie Krzyża św. Podania związały los Konstantyny (czy, jak kto woli - Konstancji) z dziewicami Attyką i Artemią, a także męczennikami Janem i Pawłem. Ale, tak naprawdę, niewiele o niej wiadomo. Nie prowadziła, ponoć, przykładnego życia, a jednak w legendach oraz wierze ludu przetrwała jako święta dziewica. w rzeczywistości, do chwili przyjęcia chrztu, miała być kobietą wyjątkowo ambitną,

pozbawioną skrupułów i dopiero kiedy została ochrzczona, zmieniła swe postępowanie. Zgodnie z wolą rodziców poślubiła Hannibaliana, jednego ze swoich kuzynów; kiedy w 337 roku zmarł, przebywała w Rzymie, gdzie ufundowała bazylikę ku czci św. Agnieszki. Nie stroniła także od aktywności politycznej: za jej przyczyną została zachowana ciągłość dynastii konstantyńskiej, zagrożona uzurpatorskimi dążeniami samozwańczego cesarza Magnencjusza. Zdołała bowiem nakłonić dowódcę rzymskiego Wetraniona do przyjęcia korony cesarskiej, przekazanej następnie Konstantynowi II. w 351 roku wyszła za mąż za swego kolejnego kuzyna - cesarza Gallusa i przeniosiła się do Antiochii. Zmarła w 354 roku w Coenon Gallicanon w Bitynii, a pochowano ją w Rzymie przy Via Nomentana, gdzie wzniesiono mauzoleum. w XIII wieku papież Aleksander IV wystawił ku jej czci ołtarz.

19 Luty

Konrada Arnolda Mansweta Barbata Marcelego Cziśława Zuzanny Marianny Piotra

Bł. Konrad z Piacenzy, pustelnik (†1351)

bł. Alwareza zk. († 1420)

św. Barbatusa bpa Benewentu († 682)

św. Gąbina kpł. m. († pocz. IV w.)

św. Mansweta bpa († 680)

św. Zambdasa bpa († 304)

bł. Piotra z Treji zk. (1225-1304)

Bł. Konrad z Piacenzy, pustelnik, urodził się w roku 1290. w czasie polowania spowodował pożar, za co skazano na śmierć niewinnego człowieka. Dowiedziawszy się o tym, Konrad przyznał się do winy, a następnie sprzedał swój majątek wynagradzając straty. Wydarzenie to stało się przełomem religijnym w życiu jego i małżonki, która wstąpiła do klasztoru klarysek. Bł. Konrad zaczął prowadzić żywot wędrownego ascety. Jako pielgrzym pokutny odwiedził wiele sanktuariów Italii. Osiadł jako pustelnik w dolinie Noto koło Syrakuz na Sycylii, gdzie wiódł życie pełne wyrzeczenia. Posiadał dar

proroctwa. Zmarł 19 lutego 1351 roku.

20 Luty

Franciszka Hiacynty Leona Ludomira Zenobiusza Jana Eleuteriusza

Św. Zenobiusza, lekarza, kpł. m. († 310)

św. Euchariusza bp. Orleanu († 738)

św. Eleutera bpa m. († ok. 491)

bł. Jana Ogilvie kpł. m. († 1615)

św. Leona bpa Katanii († 787)

św. Sadota m. († 342)

śwśw. Tyrannia, Sylwana, Peleusa, Nilusa bpów mm. († pocz. IV w.)

bł. Hiacynta († 1920) i Franciszek Marto († 1919)

Błogosławiony Franciszek Marto urodził się 11 czerwca 1908 r. we wiosce Aljustrel, należącej do parafii Fatima. Jego rodzice, którzy byli pasterzami, zadbali o chrześcijańskie wychowanie chłopca i jego młodszej siostry Hiacynty. w domu panował zwyczaj wspólnego odmawiania modlitwy różańcowej. Dzieci od najmłodszych lat pomagały rodzicom w uprawie roli i wypasie owiec.

Jesienią 1916 r., kiedy troje pastuszków: Franciszek, Hiacynta oraz ich kuzynka Łucja, pilnowało stada owiec w Loca do Cabeco, objawił się im anioł, który powiedział, by odmawiały modlitwę do Trójcy Przenajświętszej, Najświętszego Serca Jezusowego i Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny, przepraszając za wszelkie grzechy, świętokradztwo i obojętność wiernych. Od tego czasu dzieci zaczęły gorliwie się modlić w intencjach przekazanych im przez anioła. 13 maja 1917 r. na pastwisku w Cova da Iria dzieciom objawiła się Matka Boża i powiedziała im, żeby przychodziły na to miejsce każdego trzynastego dnia miesiąca, aż do października. Podczas kolejnych objawień Maryja przykazała pastuszkom często odmawiać Różaniec i pokutować w intencji nawrócenia grzeszników, aby w ten sposób wynagrodzić ich winy wobec Niepokalanego Serca Maryi. Jakże wielkie musiało być pragnienie Nieba w sercach małych pastuszków, skoro jednym z pierwszych pytań, jakie dzieci zadały Matce Bożej, było to szczególne: "Czy pójdę do Nieba?". Już w czasie pierwszego objawienia dzieci dowiedziały się, że dwoje z nich, Franciszek i Hiacynta, wkrótce zostanie zabranych do Nieba.

Niecałe dwa lata później spełniły się słowa wypowiedziane przez Matkę Bożą - Franciszek zmarł 4 kwietnia 1919 r. w domu rodzinnym i został pochowany na cmentarzu parafialnym. Miał wówczas 10 lat i 9 miesięcy. 13 marca 1952 r. jego ciało przeniesiono do bazyliki w Cova da Iria i pochowano w kaplicy po prawej stronie głównego ołtarza. Franciszek spoczął w pobliżu swej ukochanej siostrzyczki, która zmarła 20 lutego 1920 r. w szpitalu w Lizbonie, mając 9 lat i 11 miesięcy. Jej ciało zostało złożone w bazylice fatimskiej 1 maja 1951 r. po lewej stronie ołtarza.

21 Luty

Piotra Eleonory Roberta Henryki Gumberta Kiejstuta Fortunata Feliksa Ireny

Św. Piotra Damiana, biskupa i doktora Kościoła (*WD*)

bł. Henryki Dominici zk. († 1894)

św. Pateriusza bpa Brescii († ok. 604)

św. Piotra z Majumy m. († 743)

św. Roberta Southwell m. († 1594)

św. Sewerlana bpa m. († 452)

Św. Piotr Damiani, opat, biskup, doktor Kościoła. Urodził się w 1007 roku w Rawennie, w licznej i niezamożnej rodzinie. Wcześnie osierocony. Wykształcenie zawdzięczał starszemu bratu. Studiował w rodzinnym mieście, w Faenzie i Farmie. Przyjął święcenia kapłańskie. Po pewnym czasie zrezygnował z czynnego życia. Został mnichem, a następnie opatem eremu w Fonte Avellana. Odnowił życie zakonne. Był przyjacielem kolejnych cesarzy: Ottona III i Henryka IV

doradcą papieży: Klemensa II, Damazego II, Leona IX, Stefana II. Ten ostatni mianował go biskupem Ostii i kardynałem. Piotr Damiani pracował nad wewnętrzną odnową Kościoła. Bywał legatem papieskim na synodach oraz wielokrotnie pełnił funkcję mediatora. Wielki znawca Biblii i Ojców Kościoła oraz znakomity prawnik, kanonista. Pozostawił bogatą spuściznę literacką, w tym 240 utworów poetyckich. Zmarł w 1072 roku.

W IKONOGRAFII św. Piotr przedstawiany jest jako biskup w mitrze, jako kardynał w cappa magna lub jako mnich w habicie.

Atrybuty: anioł trzymający kapelusz kardynalski, cappa magna, czaszka, krucyfiks.

22 Luty

Małgorzaty Marty Honoraty Wrościława

Św. Małgorzaty z Kortony, pokutnicy (1247-1297)

św. Abiliusza bpa Aleksandrii († I w.)

św. Jakuba Canzallo kpl. m. w Japonii († 1624)

św. Konkordii m. († III w.)

św. Maksymiana bpa († 556)

św. Papiasza bpa Hierapolu († II w.)

św. Paschazego bpa Vienne († ok. 312)

Św. Małgorzata z Kortony, pokutnica (1247-1297). Urodziła się w Laviano w Toskanii we Włoszech. Nazywana Magdaleną zakonu franciszkańskiego. Córka rolnika. Jej matka zmarła, gdy Małgorzata miała 7 lat. Dwa lata później ojciec ożenił się powtórnie, jednak macocha nie potrafiła zaakceptować pasierbicy. Małgorzata źle czuła się w domu. w wieku około siedemnastu lat uciekła z młodym arystokratą z Montepulciano, urodziła mu syna i żyła jako jego kochanka przez kolejnych dziewięć lat. Wielokrotnie prosiła go, by się z nią ożenił, jednak, mimo obietnic, tak się nie stało. w 1274 kochanek Małgorzaty został zamordowany przez rabusiów, którzy ukryli jego ciało w płytkim grobie. Odkrycie zwłok ukochanego doprowadziło do nawrócenia późniejszej świętej. Zwróciwszy krewnym zmarłego kochanka całą biżuterię i posiadłości ziemskie, podjęła próbę powrotu do domu ojca. Ten prawdopodobnie przyjąłby ją, lecz sprzeciwiła się temu macocha. Ostatecznie Małgorzata udała się z synem do Kortony, gdzie poddała się kierownictwu duchowemu franciszkanów. Nadal młoda i atrakcyjna, z wielką determinacją zmagająca się z silnymi pokusami. Prowadziła niezwykle umartwione, surowe życie. Rygorystycznie pościła.

Po trzech latach próby została przyjęta do Trzeciego Zakonu Franciszkańskiego. Żyła odtąd w ścisłym ubóstwie. Utrzymywała się z jałmużny. Opiekowała się chorymi, ubogimi, bezdomnymi. Małgorzata rozwinęła głębokie i intensywne życie modlitwy. Doświadczała wizji i ekstaz. Odznaczała się szczególnym nabożeństwem do Eucharystii i Męki Chrystusa. Była stygmatyczką.

Założyła szpital w Kortonie i powołała zgromadzenie kobiet zwanych Poverelle, które zajmowały się opieką nad chorymi.

Ostatni okres życia spędziła jako rekluza, nierozumiana i opuszczona przez wszystkich. Pochowana została w Kortonie gdzie do dziś jej nieulegające rozkładowi ciało eksponowane jest w kryształowym relikwiarzu.

Została beatyfikowana w 1515 r. przez Leona X, kanonizowana 16 maja 1728 r. przez Benedykta XIII.

Jest patronką fałszywie oskarżonych, bezdomnych, trampów, szalonych, umyślowo chorych, zreformowanych prostytutek.

23 Luty

Polikarpa Izabeli Rafaeli Damiana Florentyna

Św. Polikarpa, Biskupa i Męczennika (WO)

Bł. Stefana Wincentego Frelichowskiego, prezbitera i męczennika - *W diecezji toruńskiej (WO)*

Św. Izabeli Francuskiej, królowny, dziewicy, zk. (†1270)

św. Feliksa bpa († 656)

św. Łazarza mn. († 867)

św. Marty dz. m. († ok. 250)

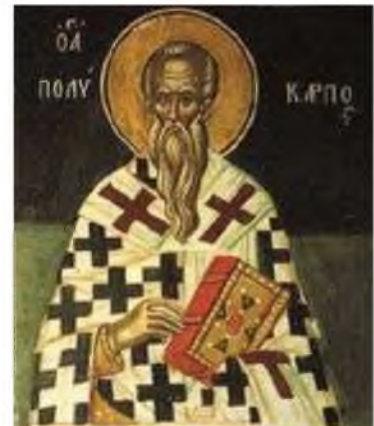
św. Milburgi królowny dz. († 722)

św. Romany dz. († IV w.)

św. Syrena m. († pocz. IV w.)

Św. Polikarp, biskup, męczennik († ok. 167). Był uczniem św. Jana Ewangelisty W Rzymie z papieżem Anicetem prowadził rozmowy ustalające termin obchodzenia Wielkanocy. Biskup Smyrny. Oskarżono go o lekceważenie pogańskiego zwyczaju. Prokonsul Staćjusz Kodrados nakłaniał go do zaparcia się wiary na co św. Polikarp odpowiedział: "Osiedziesiąt sześć lat służę Chrystusowi, nigdy nie wyrządzi mi krzywdy jakżebym mógł bluźnić memu Królowi i Zbawcy?" Został skazany na śmierć przez spalenie. Gdy na stadionie wykonywano na nim wyrok, płomienie się go nie imaly.

Zabito go pchnięciem sztyletu. Pozostawił po sobie list do Filipian - świadectwo tradycji apostołskiej.

W IKONOGRAFII św. Polikarp przedstawiany jest jako męczennik lub jako biskup.

Bł. Izabela Francuska. Do historii Kościoła weszła jako założycielka klarysek francuskich, nazywanych potocznie od jej imienia - izabeliankami. Ikonografia ukazuje bł. Izabelę w habicie, z koroną na głowie, jako niewiastę rozdającą ubogim jałmużnę. Miała należeć do zakonu trynitarzy, ale rodzina franciszkańska uznaje ją za członkinię II zakonu św. Franciszka. Jej żywot oraz cuda za jej wstawiennictwem

spisała ksieni klasztoru w Longchamp, a wcześniej dama dworu francuskiego Agnieszka d'Harcourt.

Izabela urodziła się ok. 1225 r. w Paryżu, jako córka króla Ludwika VIII i św. Blanki Kastylijskiej. Otrzymała surowe wychowanie, a także zamiłowanie do modlitwy i zachowywania czystości obyczajów. Już od najmłodszych lat pragnęła oddać się na wyłączną służbę Bożą, toteż - pomimo, że nalegał na nią nawet papież Innocenty IV - nie zgodziła się poślubić Konrada, syna cesarza Fryderyka II. Odrzucała również inne oferty matrymonialne. Wiodła pobożny żywot, pod kierownictwem duchowym franciszkanów, poświęcając się lekturze Pisma Świętego i żywotów świętych, a także modlitwie i dziełom miłosierdzia na rzecz najuboższych. Wiele chorowała, ale swoje cierpienia znosiła z pokorą i poddaniem się woli Bożej.

Była jedną z sióstr następcy tronu - Ludwika IX: wspólnie z nim ufundowała później klasztor, przy którym zamieszkała. Potem sprowadziła tam klaryski z Reims i - przy pomocy św. Bonawentury - ułożyła dla tego klasztoru regułę, którą przyjęły także inne wspólnoty klarysek francuskich. Zmarła 23 lutego w 1270 r. w Longchamp, a pochowano ją w habicie zakonnym w przyklasztornym kościele, który został później zniszczony podczas rewolucji francuskiej. Część jej relikwii znalazła się w Paryżu, a część w katedrze w Meaux. Lokalny kult rozszerzył na cały Kościół w 1696 r. papież Innocenty XII.

24 Luty

Marka Bogusza Macieja Modesta Sergiusza Leonarda Cezarego Józefy

Św. Polikarpa, Biskupa i Męczennika - *W diecezji toruńskiej (WO)*

Św. Marka Marconi z.k (1480 - 1510)

św. Etelberta króla Kentu († ok. 616)

bł. Awartana mn. († 1380)

św. Jana "Żniwiarza" mn. († 1130)

bł. Józefy Naval Girbes († 1893)

św. Modesta bpa Trewiru († 480)

św. Sergiusza m. († ok. 304)

śwśw. Montana, Lucjusza, Juliana, Wiktoryka, nawiana, mm. († ok. 255)

św. Pretekstata bpa Rouen m. († 586)

Św. Marek Marconi, zakonnik (1480-1510). Urodził się niedaleko Mantui. Jako 16-letni młodzieniec wstąpił do klasztoru. Zasłynął z życia pobożnego i daru prorokowania.

25 Luty

Cezarego Wiktora Tarazjusza Gerlanda Konstancjusza Anastazji Zygryda Izabeli Etelberta
Sergiusza Gerarda

Św. Cezarego z Nazjanzu, pustelnika (330 - 369)

św. Wiktor, pustelnik pod Arcis-sur-Aube. († ok. 610 r.)

św. Tarazjusza bpa patriarchy Konstantynopola († 806)

śwśw. Donata, Justa, Heleny mm. († 253)

bł. Konstancjusza z Fabriano zk. († 1481)

św. Walburgii królowny dz. († 779)

śwśw. Wiktoryna, Wiktora, Nicefora, Klaudiana, Dioskora, Serapiona, Papiasa, mm. († 284)

bł. Franciszki Anny od MB Bolesnej zk. (1781-1855)

bł. Sebastiana od Objawienia zk. (1502-1600)

Św. Cezary z Nazjanzu, pustelnik (330-369). Pochodził z rodziny świętych: ojciec św. Grzegorz z Nazjanzu, matka św. Nona, siostra św. Gorgonia, brat św. Grzegorz Teolog. Urodził się w Azjanzos. Studiował medycynę, filozofię, astronomię i geometrię w Aleksandrii. Był cesarskim lekarzem w Konstantynopolu. Cesarz Walens mianował go namiestnikiem i powierzył zarządzanie dobrami prowincji Bitynii. Cezary przyjął chrzest mając 38 lat. Wkrótce potem zrezygnował z życia publicznego, zostając pustelnikiem.

26 Luty

Aleksandra Mirosława Faustyna Porfiriusza Małgorzaty Nestora

Św. Aleksandra bpa (250 - 328)

św. Porfiriusza bpa Gazy († 421)

św. Faustyniana bpa Bolonii († ok. 350)

św. Nestora Bpa m. († ok. 250)

Św. Aleksander, biskup (250-328). Był biskupem Aleksandrii. Nazwę Aleksandria nosi kilkadziesiąt miast, które założył Aleksander Wielki (356-323 przed Chrystusem). w tym wypadku mowa o Aleksandrii egipskiej. w dziejach pierwszych wieków chrześcijaństwa miasto to odegrało wybitną rolę. Wystarczy wspomnieć, że po Rzymie w Martyrologium Kościoła jest najczęściej wspominane obok Konstantynopola. Samych biskupów ma na ołtarzach 11. Wśród nich są św. Atanazy, doktor Kościoła († 373), św. Cyryl, doktor Kościoła († 444) i św. Jan Jałmużnik († ok. 616).

Od pierwszych lat swojej młodości Aleksander poświęcił się służbie Bożej. Zajmował wśród kleru aleksandryjskiego za rządów św. Piotra, a potem św. Achilla, wybitne miejsce, skoro po śmierci tego

ostatniego został wybrany jego następcą (313).

Największą zasługą św. Aleksandra było to, że jako pierwszy rozpoznał błędy Ariusza i z całą stanowczością je zwalczał. Gdyby biskupi Kościoła na Wschodzie poszli jego śladem, herezja Ariusza nie wyrządziłaby Kościołowi Chrystusowemu tyle krzywdy, zaoszczędziłaby mu wiele ran. Ariusz pochodził z Cyrenajki (Afryka), ale kształcił się w Aleksandrii. Tam też został wyświęcony na kapłana. Kiedy Ariusz zaczął publicznie głosić swoją błędną naukę, że Pan Jezus nie jest Synem Bożym naturalnym, ale tylko z adopcji, św. Aleksander zwołał synod, na którym nauka Ariusza została potępiona (320). Naukę tę potępił również pierwszy sobór powszechny, zebrany w Nicei w roku 325. Cesarz skazał Ariusza na wygnanie, a jego pisma jako heretyckie nakazał spalić.

Św. Aleksander wyróżnił się nie tylko jako żarliwy obrońca czystości wiary, ale również jako doskonały administrator i duszpasterz. Wystawił w Aleksandrii największy kościół ku czci św. Teonasa. Mnichom, żyjącym w wielkich koloniach w Egipcie, posyłał kapłanów. Zwołał synod biskupów Egiptu i Libii (320). Zostawił także 70 listów do różnych hierarchów, które stanowią cenne źródło dokumentalne dla poznania ówczesnych dziejów. Wśród nich jest list do cesarza Konstantyna i Wielkiego z prośbą o inicjatywę zwołania soboru powszechnego, co się też stało (325). Na tym soborze w Nicei w imieniu św. Aleksandra przemawiał diakon

Kościół aleksandryjski, św. Atanazy, wykazując błędy Ariusza, które zostały potępione. Św. Atanazy właśnie po św. Aleksandrze objął stolicę biskupią w tym mieście. Aleksander pożegnał ziemię dla nieba 18 kwietnia 326 roku.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest z rylcem w dłoni.

27 Luty

Gabriela Anastazji Prokopa Sierosławy Juliana Leonarda Leandra
Św. Gabriela od Matki Bożej Bolesnej (Francesco Possenti), zk. (1838 - 1862)

św. Baldomera mn. († 650)

śwśw. Bazylego i Prokopa († ok. 740)

św. Bezasa żołnierza m. († 250)

śwśw. Juliana, Eunusa, mm. († 250)

śwśw. Leonarda Bpa i Florentyny z Sewilli († 600)

bł. Willany zk. († 1560)

Św. Gabriel od Matki Bożej Bolesnej (Francesco Possenti), zakonnik (1838-1862). Urodził się w Asyżu 1 marca 1838 r. Jego ojciec piastował urząd gubernatora tego miasta i okolic z ramienia Stolicy Apostolskiej, gdyż obszar ten należał wówczas do państwa kościelnego.

Pierwsze lata swojego życia spędził św. Gabriel w różnych miejscach, a to dlatego, że jego ojciec nie zdecydował się jeszcze, gdzie obrać sobie stałą rezydencję. w roku 1856 osiadł na stałe w Spoleto. Gdy Franciszek miał 4 lata, zmarła jego matka.

Franciszek odbywał studia najpierw u Braci Szkół Chrześcijańskich, którzy pogłębili w nim zasady religijne, wyniesione już z domu. Od roku 1850 uczęszczał do kolegium jezuitów. Należał do najlepszych uczniów. Miał wówczas 12 lat. Sakrament Bierzmowania przyjął z rąk arcybiskupa Jana Sabbioni. Dbął aż do przesady o swój wygląd zewnętrzny, lubił grę w karty, tańce, imprezy artystyczne, wieczorki towarzyskie, polowania. Po krótkim okresie zbyt swobodnej młodości 22 sierpnia 1856 r. wstąpił do klasztoru pasjonistów w Morovalle, gdzie przyjął imię zakonne Gabriel. Ojciec, który myślał o zaślubieniu go z pewną panią z dobrej rodziny, był stanowczo przeciwny, by jego syn szedł do zakonu i to wówczas jednego z najsurowszych. Franciszek zdołał jednak przełamać opór ojca i 6 września tegoż roku jako 18-letni młodzieniec pożegnał ojca i braci, i zapukał do bram nowicjatu. Obrał sobie zakon, którego celem było pogłębianie w sobie i szerzenie wśród otoczenia nabożeństwa do męki Pańskiej i do Matki Bożej Bolesnej. Dwa te nabożeństwa jakoś młodzieńcowi szczególnie przypadły do serca. One też uświęciły go tak dalece, że po niewielu latach wzniósł się aż na stopień heroiczny doskonałości chrześcijańskiej. Zachował się notatnik Świętego, w którym notował on sobie postanowienia do coraz to nowych ofiar w duchu pokuty. Był gotów przyjąć wszystkie, choćby największe męki, byle tylko pocieszyć Serce Boże i Jego Matki.

Zmarł na gruźlicę 27 lutego 1862 r., mając 24 lata, nie doczekawszy święceń kapłańskich. Włosi nazywają św. Gabriela Santo del sorriso - "Świętym uśmiechu". Jest patronem kleryków i młodych zakonników. Papież św. Pius X ogłosił Gabriela błogosławionym (1908), a papież Benedykt XV wpisał go do katalogu świętych (1920). Papież Pius XI obrał św.

Gabriela za patrona młodzieży włoskiej Akcji Katolickiej (1926). w roku 1953 papież Pius XII wyznaczył św. Gabriela na patrona diecezji Teramo i Atri na równi ze św. Bernardynem i św. Reparata.

28 Luty

Romana Ludomira Sylwany Oswalda Makarego Hilarego Oscara Lecha Antonii
Św. Hilarego I, pp. (†468)

Święty Hilary I, papież. Hilary pochodził z Sardynii. Był legatem papieskim na synodzie w Efezie. Został wybrany na stolicę Piotrową 19 listopada 461 roku. Próbował uporządkować Kościół od strony administracyjnej, zwłaszcza na terenie Galii. w Rzymie wybudował m. in. bazylikę św. Wawrzyńca za Murami. Zmarł 29 lutego 468 roku.

